

An illustration for a Star Wars book cover. In the foreground, a young man with dark hair and a red earring looks off to the side. He is wearing a dark, hooded robe. In the background, a woman in a blue flight suit is running, holding a blue blaster. A bright green light beam, possibly from a lightsaber, cuts across the right side of the image. The entire scene is framed by a gold-colored border.

STAR WARS
VRCHOLNÁ REPUBLIKA

DO TEMNOTY
CLAUDIA GRAY

Star Wars

Vrcholná Republika

Do temnoty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Claudia Gray

Star Wars – Vrcholná Republika – Do temnoty – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STAR WARS
Vrcholná Republika

***V galaxii panuje mír, vládne jí slavná REPUBLIKA
a chrání ji šlechetní a moudří RYTÍŘI JEDI.***

***Jako symbol dobra se Republika chystá vypustit
do vzdálených končin Vnějšího okraje MAJÁK
HVĚZDOSVIT. Tato nová vesmírná
stanice bude sloužit jako paprsek naděje,
který uvidí všichni.***

***Ale stejně jako se Republikou šíří velkolepá
obroda, roste v galaxii i strašlivý nový protivník.
Nyní musejí ochránci míru a spravedlnosti
čelit nebezpečí, které hrozí jim, galaxii
i samotné Síle...***

DO TEMNOTY

Claudia Gray

EGMONT

PROLOG

„Ach, piráti.“ Jora Malli téměř laskavě zavrtěla hlavou. „Nikdy se nepoučí.“

Togrutská mistryně Jedi seděla vedle svého padawana v jejich vzdušném spídlu PI-R, zatímco pronásledovali pirátský skif masivními staveništi, pokrývajících dobrou třetinu Coruscantu. V posledních několika desetiletích, od začátku nejnovějšího stavbařského boomu na planetě, sem byly dováženy cenné rudy a hmoty, které piráty lákaly. A mnoho let nebylo zdaleka nemožné ukrást nějaký náklad a uniknout s ním. Ano, Coruscant byl centrální svět Republiky s obrovskými bezpečnostními silami. Ale na této planetě bylo obrovské *všechno* – včetně příležitosti k úkrytu a útěku.

Postupně se však Coruscant stával spořádanějším místem. Dokonce i důležitějším místem. A byl už domovem největšího chrámu Jediů v galaxii.

Což znamenalo, že bude ještě bezpečnější než dřív. Bylo načase, aby si to piráti konečně uvědomili.

Jora otevřela ústa, aby padawanovi řekla, co cítí – že se je piráti pokusí překvapit výkrutem vzhůru –, ale Reath už zvedal spídl nad pavučinu konstrukčních nosníků k jasnému nebi.

Jeho moc v Síle není pozoruhodná, alespoň ne na Jedie, pomyslela si, když si svého mladého lidského padawana prohlížela. Vítr mu cuchal tmavohnědé vlasy do ještě většího hnízda než obvykle. Ale Reath je pilnější než drtivá většina padawanů, které jsem poznala. Naladil se na moje myšlenky ne díky přirozenému nadání, ale díky silné vůli – a udělal to rychleji, než se to daří těm přirozeně nadaným. Dojde dál než většina z nich... možná způsoby, které zatím nechápe.

Jejich vzdušný spídr překonal vrchol stavby a Jora s Reathem byli na okamžik odměnění panoramatickým výhledem na lesknoucí se budovy Coruscantu – mnohé z nich korunovalo stříbřité lešení, ale většina byla dokončená, kompletní a lesklá. Sluneční světlo pronikalo řídkými mraky na bledém nebi a zbarvovalo všechno do růžova a do zlatova. Jejím očím se zdála nejkrásnější pěťice věží Chrámu Jediů na obzoru.

Potom se z bludiště budov vynořil pirátský skif. Jeho pilot si svou chybu uvědomil příliš pozdě. Reath okamžitě vypálil vlečné lano. Jeho magnetický drapak vystřelil a zachytil se na trupu skifu.

„Znáš specifikace pohonu toho skifu?“ zeptala se klidným hlasem Jora.

„Ne, mistryně Joro.“ Reath se zatvářil nechápavě a pak zhrozně, když mu to došlo. „Ach, n–“ Poslední slovo bylo uřato, když se skif zoufale vrhl k povrchu, přičemž snadno přemohl motor spídrů a táhl Jedie s sebou.

Reathova ruka sáhla po ovladači, aby úchyt uvolnil, a zůstala na místě, připravena jednat. Takže už vycítil, co měla Jora v plánu. Usmála se a připravila se, zatímco jí lečku pod pruhovanými montraly vlála ve větru. Upírala zrak na sotva znatelnou siluetu pilota v kokpitu skifu, který se snažil uniknout tak zběsile, že by je přitom mohl všechny zabít.

„Ani náhodou,“ zašeptala si Jora pro sebe a skočila.

Skok ji přenesl ze spídrů přímo na skif a ona dopadla podrážkami bot tvrdě na kokpit. Zažehla světelný meč. Jeho bílá čepel se mihla vzduchem, zanořila se do kokpitu a vyřízla v něm díru. Mírný záchvěv jí prozradil, že Reath uvolnil lano – *dokonalé načasování*, pomyslela si. Síla zpevnila její postoj a dovolila jí udržet se, třebaže pilot divoce zmítal skifem ve snaze ji setrást. Reath ve spídrů se držel hned za nimi; to, co začalo jako nehoda, se teď blížilo dechberoucímu pronásledování.

Jora prorazila zbytek otvoru a skočila do kokpitu. Piráti byli jejím útokem tak vyděšení – nebo to možná bylo jejím světelným mečem –, že ji žádný neurazil ani vytasením blasteru. Skif se nicméně dál řítil k rychle se blížící zemi. Ani ne za dvě minuty se zabijí v drtivé havárii.

„Zvedněte prosím tu loď nahoru,“ požádala, „a ohlaste se v nejbližší dokovací stanici k zatčení.“

Rodianský pilot zaváhal. V tom zlomku sekundy v něm ucítila hněv. Planul dost silně na to, aby ho přiměl obětovat život svůj i svých společníků, jen aby ji vzal s sebou?

Možná.

Jora v nenuceném gestu mávla volnou rukou. „Chcete se ohlásit v nejbližší dokovací stanici.“

„Chceme se ohlásit v nejbližší dokovací stanici,“ zarecitovali piráti unisono a pilot poslušně plavidlo srovnal. Jora se ohlédla přes rameno a viděla, že Reath se s úsměvem zářivým jako slunce zařadil se spídreem za ně.

Škoda že ho o ten úsměv na nějaký čas připravím, pomyslela si. Ale moc dlouho to oznámení už nemůžu odkládat.

Dokázala to zdržovat další hodinu. Tak dlouho trvalo, než piráty zatkl a převzal správný úřad a než prohlédli spídr, jestli nebyl poškozen. Reath s ním letěl za dost náročných podmínek.

Nadále se ovšem soustředil na svou jedinou chybu. „Zítra začnu s podrobným studiem specifikací motorů,“ slíbil, když spolu odcházeli ze stanice mezi myriádami kójí a stánků, které v té oblasti tvořily něco jako trvalé pouliční tržiště, a míjeli skupinku Bithů pocházející až z Vnějšího okraje, jež rozmlouvala nad džbánky Přístavu v bouři. „Už mám seznam lodních modelů, na které bych se měl zaměřit, kdybyste si ho chtěla prohlédnout.“

„To v tuhle chvíli není naše největší starost.“ Jora si založila ruce za zády. „Ty a já jsme tady na Coruscantu strávili hodně času. Cestoval jsi mnohem méně než jiní padawani tvého věku.“

„Ale cestovali jsme,“ namítl Reath. „Dost na to, abych věděl, že celá galaxie není jako Coruscant a že tady se mi líbí nejvíc. Kromě toho jsem s tím byl srozuměn, když jste si mě vybrala, mistryně Joro. Jen málo pada-

wanů má takové štěstí, aby se učili od člena Rady Jediů. Následkem toho cestují o něco méně – to zase není tak velká oběť.“

Jora ho však nenechala jen tak vyklouznout. „Pro tebe to není žádná oběť. Z Archivů by tě občas nevytáhla ani gravitační studna.“

Reath se zazubil a sklopil hlavu. „Tak jo, máte pravdu. To je jeden z důvodů, proč jsem si vždycky myslel, že se skvěle doplnujeme.“

„Já taky. Přesto přišel čas, abychom si oba rozšířili obzory. Přijala jsem nové zařazení, které nás na příštích mnoho let zavede daleko od Coruscantu. Poletíme do pohraniční oblasti.“

Přesně jak Jora předpokládala, první Reathovou reakcí bylo zděšení. Málem zakopl o obrubník před stánkem s bilbringským jídlem. „Ale – Rada –“

„Brzy z Rady na dohlednou budoucnost odejdu,“ vysvětlovala. „Toto zařazení je dost důležité, aby ospravedlnilo dlouhodobý závazek, a já se přihlásila dobrovolně. Je to práce, která se hodí pro moje diplomatické schopnosti. Přesto bych ji nepřijala, kdybych si nemyslela, že je to důležité i pro tebe.“

„Proč?“ vyhrkl Reath. „Jak může být důležité opustit Coruscant kvůli – nějakému místu uprostřed ničeho –“

„Místu, kde Jediové kdysi pokládali své životy za ochranu obyvatel té části vesmíru,“ přerušila ho Jora. „To není uprostřed ničeho. Zaslouží si to náš respekt.“

„Jistě. Nemyslel jsem to neuctivě.“ Obličej mu zbledl a pihy na nose a na tvářích se zvýraznily. Joře se líbilo, když měli lidé vlastní obličejové značky. „Jenom chci říct, že pracuju jako archivář, snažím se v tom být dobrý a nezdá se mi, že v pohraničí je jich tolik zapotřebí.“

Zamyšleně naklonila hlavu. „Možná by ses divil. Ale chci, abys byl víc než jen archivář, Reathe. Ty se raději soustředíš na oblasti, ve kterých podle tebe píše platí víc než talent,“ dodala jemněji. „Ale máš víc než dost talentu na všechno, pro co se rozhodneš – a snaha se *vždycky* počítá. Při každém úkolu, na každém místě.“

„Nepočítá se víc tady? Kde udělá nejvíc dobra?“

Jora napůl laskavě, napůl nevěřicně zavrtěla hlavou. „Můj první padawan toužil po nekonečném dobrodružství. Ten druhý by se mu nejraději

vyhnul. Ve skutečnosti jste oba potřebovali jedno a totéž: rovnováhu. Našla jsem ji pro něj a najdu ji i pro tebe.“

(Alespoň doufala, že ji Dezovi pomohla najít. Občas o tom pochybovala, když slyšela o jeho kouscích na Zeitooinu a Christophsis.)

Hloubka Reathovy hrůzy by byla komická, kdyby nebyla tak upřímná. To byla jedna z věcí, které vám o práci mistra nikdy neřeknou – že při tvrdé lekci víc bolí být učitelem než žákem. „Pověz mi, Reathe, proč nemůžeš přejít Kyberový oblouk sám?“

Reath se zamračil. „Musím?“

Jora neodpověděla. Kyberový oblouk stál v jedné rozlehlé meditační místnosti coruscantského chrámu. Každý krystal oblouku byl krystal Kyber sebraný z poškozeného světelného meče rytíře Jedi padlého v boji. Přestože se ve světle nádherně třpytil, byl připomínkou ceny, kterou ti Jediové za poslední tisíciletí zaplatili při prosazování spravedlnosti. Základnu měl širokou, ale vrchní křivka oblouku byla schválně ponechána velice tenká, aby představovala rizika, kterým padlí čelili.

Zlézání a překročení Kyberového oblouku byla pokročilá meditační technika. Většina Jediů se o ni nikdy nepokusila – pouze ti, kteří cítili, že je k tomu vybízí Síla. Takže kdyby Reath trval na tom, že její otázku vezme doslova, nikdy by nenašel odpověď.

Přesto ji tak vzal. „Myslím, že ho dokážu přejít. Přecházeli jsme po provazech a kabelech tenčích než on. Chcete, abych to zkusil?“ Reath se na ni opět podíval s nadějí. „Když ho přejdu sám, znamená to, že nemusím do pohraničí?“

„Ani ty, ani jiný Jedi nepřejde oblouk sám,“ prohlásila Jora. „A nikomu se to nikdy nepodaří. Až budeš vědět proč, jistě porozumíš i tomu, proč míříme do pohraničí.“

Reath si povzdechl. Zklamání z něj takřka číselo, ale obdivuhodně se ovládal. „Kam letíme?“ podařilo se mu zeptat. „Totiž konkrétně?“

Jora zvedla hlavu a zadívala se do nebe, jako by za zapadajícím sluncem viděla hvězdy. „K majáku Republiky,“ řekla. „Na Hvězdosvit.“

JEDNA

Reath Silas se chystal opustit Chrám Jediů na Coruscantu kvůli novému zařazení v pohraničí a cítil se kvůli tomu mizerně.

„No tak!“ povzbuzovala ho Kym a plácla ho do ramene, až málem rozlil svou sklenici. Tvář měla zardělou nadšením z rozlučkového večírku, který vřel okolo nich. „Vždyť zažiješ úžasné dobrodružství!“

„Dobrodružství“ je obvykle eufemismus pro „chodit na místa, kde je spousta hmyzu“, odtušil Reath. „Teda, já vím, že hmyz má své místo v Síle a jsou to živé bytosti samy o sobě... ale to neznamená, že ho chci mít v ponožkách.“

Kym se zasmála. V lethornech se jí zachytilo pár barevných stuh, které zdobily společnou místnost padawanů. „Chápeš, že nejmíň polovina učedníků tady by za zařazení v pohraničí dala nevím co, víd?“

Podle Reathova mínění bylo „pohraničí“ jen jiný výraz pro „uprostřed ničeho“. Ale neměl odvahu se o to s Kym dál hádat. Už tak bylo těžké předstírat, že je vděčný za tenhle velký večírek, který mu přátelé uspořádali.

Ne. On *byl* vděčný. Nikdy nebylo špatné vědět, že na vás ostatním záleží a že jim budete chybět, až budete pryč. Ale Reath neměl náladu

slavit, když cítil jen melancholii a absolutní jistotu, že bude přesunut z nejlepšího místa v galaxii na jedno z nejhorších.

Coruscant byl středem známé galaxie, obrazně i doslova. Reath byl vždycky rád, že ho poslali do zdejšího chrámu, že měl tu výsadu tady vyrůstat a učit se přímo od členů Rady Jediů. Jeho štěstí trvalo, když si ho za padawana vybrala Jora Malli, jedna z nejuznávanějších rytířek té doby a sama členka Rady. To znamenalo, že Reath v minulých letech absolvoval několik velice významných misí. Co mu chybělo na přirozené moci v Síle (kterou si živě uvědomoval, sotva odrostl batolecímu věku), to vynahrazoval tvrdou prací, důvěryhodností a přebíráním odpovědnosti. Většina učedníků stále doufala, že ve věku dvaceti let získají jistou dávku nezávislosti; Reathovi byly v pouhých sedmnácti svěřovány úkoly, o kterých jeho mistryně tvrdila, že by s nimi měl co dělat i plnohodnotný Jedi.

Ale hlavně – a to bylo to *nejlepší* – měl přístup do Archivů Jediů.

Reath miloval příběhy. Miloval historii. Rád se prohraboval záznamy a zjišťoval, co si mysleli, říkali a dělali lidé v dobách dávno minulých. Zatímco jiní padawani cvičili svou akrobacii nebo souboje se světelnými meči, on vysedával pozdě do noci u svých digitálních textů.

To ho většinou vyčeňovalo. Než aby se přizpůsobil, přijal své knihomilské způsoby. Nechápal, jak si někdo může myslet, že *on* je divný; bylo divné od *nich*, že si mysleli, že každá ratolest bude mít stejnou osobnost. Když hledači pátrali po dětech citlivých k Síle, zajímaly je jen potenciální schopnosti. Nezajímal je temperament a rozhodně ne záliby. Nikdo se dětí nikdy nezeptal: „*Chtěl by ses stát dobrodružným hrdinským rytířem? Nebo bys radši zůstal doma a četl si?*“ Někteří lidé – i přes svou odvahu a schopnosti – by příběhy radši četli, než aby je prožívali, a Reath byl jedním z nich.

Až donedávna byla mistryně Jora více než chápavá. Vždycky říkala, že rád potřebuje akademiky stejně jako dobrodruhy a obvykle bývá nadbytek kandidátů na to druhé a nedostatek na to první. Tvrdila, že jí připadá osvěžující, že Reath jde proti tomuto proudu. A tak jeho úkoly vždy zahrnovaly spoustu času v Archivech. Ostatní Jediové žijící na Coruscantu mu dokonce nechávali volný jeden čtecí kout s tichým souhlasem, že to je Reathovo místo.

A potom, aniž to kdo čekal, přijala mistryně Jora zařazení *uprostřed ničeho*.

Protestoval. Se vši úctou, samozřejmě – ale dal svůj názor najevo. Ne že by to k něčemu bylo. „Udělá ti dobře, když se budeš namáhat,“ prohlásila mistryně Jora s úsměvem, „a vyzkoušíš své schopnosti jinými způsoby.“

Ale Reath je už *vyzkoušel*. Přiměl se, aby vynikal v každém oboru, nejen ve svých oblíbených. Kdo se vždycky pohyboval u vrcholu žebříčku soubojů se světelnými meči ve třídě padawanů, třebaže neměl souboje vůbec rád? Reath Silas. Kdo složil všechny zkoušky na výbornou kromě té chvíle, kdy se mu udělalo špatně od žaludku? Také Reath. Kdo byl jediným učedníkem za poslední desítky let, který zvládl gatalentské meditační praktiky před dovršením dvaceti let věku?

Podléháš své pýše, připomněl si Reath. *Příliš pýchy na sebe sama je důkazem, že ta pýcha není oprávněná.*

Nebyl to všechno jen nápad jeho mistryně. Po jeho námitkách připustila toto: mistryně Jora byla ostatními vybrána, aby vedla jediskou misi v této nové pohraniční oblasti. Stane se vedoucí mistrýní Jedi na Majáku Hvězdsvit, který má být každým dnem uveden do provozu a bude v tomto nejnovějším sektoru Republiky sloužit jako středobod jednoty a oddanosti. Jeho mistryně si zasloužila všechnu čest, které se jí mohlo dostat, a každé zařazení, které si mohla vybrat. Mistryně Jora by to zařazení odmítla, kdyby ho nechtěla. Zjevně ho chtěla. A učedník vždy a všude následoval svého mistra.

Mistryně Jora na Hvězdsvit odletěla už před několika týdny a Reatha nechala na Coruscantu, aby mohl dokončit zkoušky z historiografie. Ale ty už měl za sebou. Jeho čas na Coruscantu vypršel.

(Zvažoval, že by z něčeho záměrně propadl, ale nedokázal se k tomu přinutit.)

Proč nemůže žádný Jedi přejít Kyberový oblouk sám? ptal se po iksté sám sebe. Reath toužil mít odpověď připravenou, až dorazí na Hvězdsvit za mistrýní Jorou. Kvůli přípravám na zkoušky neměl moc času nad její otázkou meditovat. Vydal se prozkoumat samotný oblouk v naději, že získá jiskru osvětlení; místo toho viděl, jak jeden Jedi oblouk přešel úplně

sám a bez viditelné námahy. Ale věděl, že když to mistryni Joře řekne, nijak si nepomůže.

Měl misi. Přišel čas se na ni soustředit.

„Neměl bych si na to zařazení stěžovat,“ svěřil se Reath Kym. „Neměl bych si stěžovat vůbec na žádné zařazení.“

Kym se podařilo současně pokrčit rameny a vlnit se do rytmu hudby. „Hele. To není tak, že by všichni byli vždycky stejně připravení přijmout každé zařazení. Proto se tomu říká zařazení, a ne třeba, co já vím, ‚dobrovolná nabídka‘.“

„Já k tomu přistupuju, jako kdyby to byla jen práce.“ To už Reath nemluvil jen s Kym, ale i sám se sebou. „Být Jedi je posláním. Jsme pozhánáni těmito schopnostmi – dary –, které máme využívat pro dobro všeho živého. To platí stejně tak v pohraničí jako tady na Coruscantu.“

Jenomže to *ne*cítil jako pravdu.

Kym obrátila oči v sloup. „Dík za lekci, mistře Yodo,“ řekla. „Tak už se konečně uvolníš a užiješ si trochu zábavy?“

Reath to zkusil. Bylo dobré zase všechny vidět. (Několik učedníků už odletělo; nejvíc se těšil, až se opět uvidí s Imrim. A Vernestře se už nějak podařilo získat titul rytířky, což bylo úžasné, takže by jim mohla ukázat, jak to na Hvězdosvitu chodí.) Amatérská kapela, kterou dalo dohromady několik učedníků, tentokrát skutečně cvičila, takže hrála docela dobře. Usmíval se, tančil a pil jisté nápoje, které, ačkoli nebyly technicky zakázané, mistři neschvalovali pro padawany jeho věku. Malá míra požitkářství není nutně špatná věc, řekla jednou jeho mistryně. Takové oslavy se daly pochopit, když dávaly lidem dohromady v pospolitosti a harmonii.

Ale jeho pohled stále přitahovalo široké okno. Skrz něj viděl zářivý rej Coruscantu: lodě a spídry prolétávající v různých výškách a úhlech, věže budov, chodníky tak početné, že křižovaly výhled jako pavoučí síť. Co si pamatoval, toto kolotání energie miloval – pocit, že samotná galaxie má tlukoucí srdce a on vnímá jeho pulz všude okolo sebe, každý den.

„Nahlédni do svého nitra, můj padawane.“ To mu řekla mistryně Jora, když se jí to snažil popsat. „Nechce se ti odletět jenom proto, že to je jediný domov, který znáš.“

To nebylo všechno... ale zčásti ano. Z malé části, ale i tak. Ačkoli si to uvědomoval, nic se tím neměnilo. Reath chtěl pořád být tady a nikde jinde.

Jeho chrono píplo a srdce mu pokleslo. Přišel čas opustit večírek, Archivy, Chrám, planetu a v podstatě i samu civilizaci.

Reath se nějakou dobu nedokázal vymanit ze srdečného loučení přátel, takže do přístavu vyrazil pozdě. Vřítel se tam s batohem na zádech pouhých pár minut před plánovaným odletem – a přesto byl první, kdo se v příslušném doku objevil. Žádný z ostatních Jediů tam nebyl a samotná loď vlastně také ne.

Měl špatné číslo doku? Reath ho horečně zkontroloval, když vtom zaslechl hlas, který poznal: „Doufal jsem, že tu na tebe narazím!“

Reath se otočil a spatřil přicházet mladého rytíře Jedi – Deze Rydana v cestovním oděvu a s vakem přes rameno. Nevypadalo to, že by přišel do přístavu říct Reathovi sbohem. „Dezi? Co tady děláš?“

Dez se usmál. „Vypadá to, že letíme do pohraničí stejnou lodí.“

„Nevěděl jsem, že tě tam převeleli,“ řekl Reath. Tak proslulý mladý Jedi jako Dez mohl jít, kam si přál.

„Zrovna to přišlo,“ pokrčil Dez rameny. „Vlastně jsem o to převelení požádal teprve před pár dny. Naštěstí mi ho schválili včas, co?“

Reath přikývl, což bylo snadnější a mnohem taktnější než říct: *Proč by někdo při smyslech chtěl opustit známou galaxii kvůli zadní části ničeho? Natož Dez Rydan?*

Nejspíš to mělo co dělat s tím, co říkala mistryně Jora: že její druhý padawan nechce žádné dobrodružství, zatímco první po něm toužil až moc.

Dez byl padawanem mistryně Jory Malli předtím, než přijala Reatha. Z mladších rytířů se někdy stávali mentoři a blízcí přátelé dalších svěřenců svých mistrů. I když kvůli Dezovým misím daleko v galaxii s ním Reath neměl tak blízký vztah, chovali se k sobě přátelsky a cvičili se spolu v soubojích. Tím si Reath vysloužil závist mnoha padawanů, z nichž někteří si Deze vybrali za svůj vzor.

Reath navzdory svému spíše akademickému zaměření Deze obdivoval stejně jako ostatní. Dez, který byl pohledný, energický a vysoký, měl zlatavou kůži a husté černé vlasy, si snadno dělal přátele. Ačkoli zkoušky na titul rytíře složil teprve před osmi lety, už se vyznamenal v diplomacii i v boji.

„Kde je loď?“ zeptal se Reath přes mlhu nápojů, které vypil, a doufal, že si Dez jeho stavu nevšimne. (V žádném případě se nebál kázání. Ze spolehlivých zdrojů věděl, že mistryně Jora jednou Deze přistihla po večírku, kde se toho vypilo mnohem víc, a nepustila ho úplně z dohledu až do jeho rytířských zkoušek.)

Pokud si Dez Reathova stavu všiml, zjevně neviděl důvod na něj poukazovat. „Náš původní transportér má prý zničený subalternátor,“ odpověděl Dez. „Zřejmě se s tím nedá moc dělat. Prý nám zařídili náhradní odvoz, ale i ten má zpoždění.“

„Co když se neukáže?“ otázal se Reath a napůl doufal, že odpověď bude: *Dostaneš úplně jiné zařazení a začneš znovu!*

Dez pokrčil rameny. „Najdeme si jinou loď. Někdo tam určitě v příštích pár dnech poletí.“

„Pár dnů? Tak na to zapomeň.“ Orla Jareni se opřela o nedaleký sloup a založila si ruce na prsou. Zjevila se jakoby odnikud a v temné šedi přístavu téměř zářila. Zatímco Reath a Dez měli obvyklý polní oděv, Orla měla sněhobílé oblečení, které nosila jen ona. „Jsem připravena odsud vypadnout. Věř mi, tady v přístavu je přinejmenším jedna loď, která chce peníze tak moc, že by nás vzala třeba skrz Chřtán, kdybychom potřebovali.“

Reath znal Orlu Jareni jen podle její pověsti, ale ta stála za to. Orla se nedávno prohlásila za hledačku cesty – Jedi, která operuje nezávisle na příkazech Rady Jediů. Čas od času někteří Jediové zjistili, že je to táhne k období samostatných akcí, ať už to znamenalo meditovat na vrcholu hory, pomáhat revolucionářům na planetě ovládané tyranem, nebo dokonce, v jednom legendárním případě, stát se menší zpěváčkou senzací na Alderaanu. Reath slyšel, že všechny cesty mohou vést k hlubšímu poznání Síly. Osobně tomu nevěřil. Ovšem pokud Orlino rozhodnutí re-

spektovala Rada, on ho hodlal respektovat také. Zřejmě cítila, že její cesta vede do pohraničí.

Její zevnějšek byl stejně nápadně jedinečný jako její rozhodnutí. Byla to Umbaranka s úplně bledou kůží a vysokými lícními kostmi, které byly u jejího druhu běžné. Její oděv byl tak čistě bílý, až se zdálo, že její kůže má v porovnání s ním aspoň nějaké malé množství barvy. Vlasy svázané do úhledného uzlu měla tmavě stříbrné, skoro až do černa. Všechno na ní bylo hranaté, od spojů jejího dvojitého světelného meče po koutky vědoucího úsměvu.

A ten zrovna Reathovi věnovala, protože ho přistihla, jak na ni civí. Sklonil hlavu a doufal, že se nečervená.

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ prohlásil mistr Cohmac Vitus, který se mezitím přiblížil k čekající skupince. Díky jeho zvuchnému hlasu znělo každé slovo zpod kápě zlatého roucha jako soudcův konečný rozsudek. „K Hvězdosvitu míří sotva nějaká komerční doprava – alespoň prozatím.“

Reath mistra Cohmaca moc dobře neznal, i když by rád. Lidský muž si vydobyl uznání jako učenec a mystik. Zdálo se, že psal poznámky pod čarou do poloviny knih, které Reath četl, o tématech tak odlišných, jako byly dávné rituály Síly nebo krizové vyjednávání o rukojmích. Nic z toho plně nevysvětlovalo tajemno, které ho obklopovalo. Mistr Cohmac měl na lidského nebo skorolidského muže průměrnou výšku, ale díky své štíhlé, hranaté postavě, hustým černým vlasům sahajícím téměř po ramena a vážnému, důstojnému vystupování vypadal vyšší.

Až donedávna Reath mistra Cohmaca vídal v Archivech. Trávil spousty hodin nedaleko od něj, zatímco se oba nořili do jednoho holokronu za druhým. Takže proč by mistr Cohmac požádal o službu na vzdáleném postu v pohraničí? Pak to Reathovi došlo: *No jasně, je taky folklorista. Nejspíš bude shromažďovat místní dějiny a legendy.*

Napadlo ho, jestli to pro mistra Cohmaca, který byl znám svou vysokou citlivostí k Síle, nemůže být nebezpečné. Tak divoké místo je jistě všechno vystaví vlivům, o jakých se jim zatím ani nesnilo.

Teprve potom si Reath uvědomil, že Orla Jareni a Cohmac Vitus kráčí proti sobě s polovičnými úsměvy na tvářích a pohledy zaklesnutými

do sebe. „Tak počkat,“ pronesla Orla, „přísahala bych, že jsem tě jednou slyšela říkat, že se do té části galaxie už nikdy nevrátíš.“

„Nezáleží na tom, jak daleko nebo kam utečeme,“ odvětil mistr Cohmac. „Nakonec se vždycky vrátíme na začátek.“

Orla pomalu přikývla. „Ano. Je načase, abych uzavřela kruh.“

Co to mohlo znamenat? Reath a Dez si vyměnili pohledy, které naznačovaly, že jsou oba stejně zvědaví a zároveň stejně neochotní vyzvídat.

V tu chvíli Reathovu pozornost – i pozornost ostatních – upoutala loď, která prolétla přístavem trochu moc nízko a přistála přímo na plošině vyhrazené jejich transportéru. Byla to neobvyklá loď, alespoň podle Reatha: plátování měla tmavomodré a kokpit a motory byly zaoblené až dokulata. Buď byla postavena už velmi dávno, nebo se bytosti, které ji zkonstruovaly, neobtěžovaly držet krok s technologickým pokrokem – což byla znepokojivá myšlenka. Když dosedla na zem, Jediové si navzájem vyměnili pohledy.

„Vypadá spíš jako nákladní loď než jako osobní letoun,“ poznamenal mistr Cohmac.

„To je jedno,“ usmál se Dez, když jim závan vzduchu od lodi se zasyčícím zvlnil vlasy a roucha. „Hyperprostorem letět může, ne?“

Reath se zamračil. „Možná?“

Jakmile loď s těžkým kovovým zařínčením přistála na plošině, otevřel se vstupní průřez a z něj se vynořila mladá dívka – možná Reathova věku, nejvýš o rok nebo dva starší – se snědou kůží. Dlouhé hnědé vlasy měla rozpuštěné, když k nim vykročila oblečená v obyčejné pilotní kombinéze stejného odstínu modré jako její loď. Na rukávu měla oranžovou nášivku ve tvaru hvězdy. Dala si ruce v bok a prohlížela si je, jako by byla zklamána. „Vy jste ti cestující na Hvězdosvit? Myslela jsem, že bereme bandu mnichů nebo tak něco. Vy vypadáte... normálně.“

„Jsme vaši cestující a dalo by se nám svým způsobem říkat mniši,“ odtušil mistr Cohmac bez známky překvapení a jen s malou odmlkou, než se zeptal: „Vy jste pilotka?“

Zazubila se a palcem ukázala na dveře. „Jasně že ne. Jsem kopilotka, Affie Hollow. On je pilot.“

Pubertácká kopilotka se Reathovi moc nezdála, ale když se podíval směrem, kterým ukázala, všechny jeho otázky zmizely a nahradily je mnohem naléhavější. Otázky jako: *Má ten muž košili rozepnutou až k pasu? Drží ruce rozpráhnuté, jako by nás chtěl všechny najednou obejmout? Chce nás všechny najednou obejmout? Nemá ten chlap v sobě koření?*

Ne – kolik koření v sobě ten chlap má?

„Nádherný děti,“ řekl pilot s lakonickou afektovaností a obřím úsměvem. „Jsem Leox Gyasi a tímto vás vítám na plavidle.“

Nastala krátká pauza, díky níž se Reath cítil o něco lépe; dokonce ani zkušený Jediové si nebyli tak úplně jistí, jak mají k tomuto muži přistupovat. Dez nakonec s obvyklým šarmem vykročil vpřed. „Dez Rydan. Rád vás poznávám. Jak se vaše loď jmenuje?“

Leox a Affie na sebe pohlédli. Zjevně šlo o nějaký vtip, který měl právě vyvrcholit. „Jsem vám to právě řekl,“ odušil Leox. Byl to vysoký snědý člověk, samá ruka, samá noha, a jeho vlnité tmavě blond vlasy vypadaly, že je už delší dobu nečesal. Možná je nečesal nikdy. „Naše loď se jmenuje... *Plavidlo*. Nepojmenoval jsem ji tak kvůli tý kocábce jako takový, ale kvůli schopnosti plavby, díky který má svoji cenu a účel. Aby mi připomínala, že se mám dívat za to, co je vidět, víte?“

Mluví jako mistr Yoda pod vlivem koření, pomyslel si Reath. Což byla buď velmi dobrá zpráva, nebo opravdu hodně špatná.

„Nádhera,“ řekla Orla se zjevně upřímným potěšením. „Tak. Můžeme se podívat na naše kajuty?“

Affie se zašklebila. „Jo, tohle. Opravdu jsme spíš nákladní loď –“ mistr Cohmac věnoval Dezovi pohled, kterým jako by říkal: *To se může stát jen nám*, „– ale postavili jsme pro vás pár příček a lůžek.“ Affiein úzký obličej se rozjasnil, když se usmála. „To, že jsme náhrada na poslední chvíli, ještě neznamená, že se nemůžeme postarat o pohodlí.“

„Teda,“ vložil se do toho Leox, „pokud nejste nějak náročný ohledně osobní definice ‚pohodlí‘.“

Orla byla první, kdo vykročil k rampě. „Jsme Jediové, pane Gyasi. My nepotřebujeme hýčkat.“

Affie nakrčila nos. „Tak jsou Jediové mniši, nebo ne?“

To Reatha zarazilo dřív, než si uvědomil, co to musí znamenat. Pokud tak docela nechápali, kdo jsou Jediové... „Vy musíte být z pohraničí, ne?“

„Pro nás to není pohraničí, synku.“ Leox je zavedl do *Plavidla* za Orlou. „Je to domov. Ale jestli tím myslíš, že nejsme zvyklí na tuhle část galaxie, tak je to pravda. Ještě nikdy jsem nebyl takhle blízko Jádra, ani zdaleka.“

„Bynein cech se stará o dopravu po celém sektoru,“ oznámila Affie pyšně. „My jsme jen jednou z mnoha cechovních lodí – vlastně jednou z těch menších –, ale Scover Byne nám stejně přidělila vůbec první let na Coruscant.“

Reath, zahanbený svým netaktním použitím slova „pohraničí“, hodlal posunout hovor dál. Byl si jistý, že tohle je příležitost, aby se víc vyptal na Leoxe, Affie, jejich loď i na to, čím si tuhle zvláštní čest vysloužili. Také zjistil, že dychtí popsat řád Jedi lidem, kteří o něm z nějakého důvodu *nikdy neslyšeli*.

Ale hovor ustal, když Leox a Affie skupinu zastavili u dveří kokpitu. „A tady tohle,“ řekl Leox s úsměvem, „je náš lodní navigátor Geoda.“

V rohu kokpitu stál kámen.

Byl přibližně stejně vysoký jako Reath a o trochu širší než on, tmavosědý, se zaoblenými okraji a drsným vločkovitým povrchem. Působivý, pokud šlo o kameny, ale pořád to byl jen kámen, že? Reath se zamračil, protože si byl jistý, že jde o nějaký špatný vtíp.

„Je to Vintian z Vintu.“ Leox ležérně položil ruku okolo „ramen“ kamene, jako by to byl jeho kamarád. „Mimochodem, Geoda je přezdívka. Ukázalo se, že jeho jméno nemůžete správně vyslovit, když máte ústa.“

Reath se pokoušel v tom vyznat, ale neuspěl. Hlavní útěchou mu bylo, že Dez a mistr Cohmac se tvářili stejně zmateně, jako se on cítil. Nicméně Orla Jareni nasadila další ze svých vědoucích úsměvů.

„Geoda, hm?“ řekla. „Ráda tě poznávám.“

Affie poplácala Geodu po boku. „Ze začátku je trochu stydlivý, ale jen počkejte, až se s ním poznáte blíž.“

Leox je s pochechtáváním vedl z kokpitu dál do lodi. „Jo, jen počkejte. Ale nechci, abyste to, lidičky, pochopili špatně. Geoda je divoch, o tom žádná, ale když přijde na pilotování lodi, je to profík.“

„Solidní, dalo by se říct.“ Orla nadzvedla obočí. „Dobrá. Podíváme se na naše kajuty.“

„No, než je budete moct vidět, musíme je tak trochu vyrobit,“ připustila Affie. „Můžeme se do toho pustit hned.“

Skvělé, pomyslel si Reath, když se obrátil, aby následoval ostatní. Nejenže letím na druhý konec galaxie, ale ten, kdo nás tam má dostat hyperprostorem, je kámen.

Síla měla občas smysl pro humor.

Za půl hodiny měli provizorní kajuty postavené a rozdělené mezi sebe. Cestující i posádka se připoutali k odletu. Z místa, kde Reath seděl, mohl jen zahlédnout okénko kokpitu, orámované na jedné straně kontrolními panely a na druhé siluetou Geody (stále nehybného) na místě, které patřilo navigátorovi. Musel kvůli tomu pohledu natáhnout krk, ale stál mu za to. Tohle bylo naposledy, co viděl Coruscant na mnoho měsíců a možná i na celý rok; Reath odmítal uvažovat o možnosti, že by jeho zařazení trvalo déle.

Domov, pomyslel si. To slovo ho zasáhlo jako šíp. Jediové se učili nemyslet na své chrámy ani na planety, na kterých se narodili, jako na domov. Ovšem touha po domově je něco, čeho se žádná rozumná bytost nemůže zcela zbavit. Reath se jí ani zbavit nechtěl. Chtěl si Coruscant pamatovat přesně takhle – zářivý, prosperující, na vzestupu.

Bráníš se své povinnosti, můj padawane? ozval se mu v hlavě hlas mistryně Jory, zlehka pobavený, ale také ostrý. To jistě není hodno Jedie.

Chci splnit svou povinnost, odpověděl Reath ve své hlavě mnohem jasněji, než byl schopen se vyjádřit před mistryní Jorou, když spolu mluvili naposledy. Ale cítím, že moje povinnost je tady na Coruscantu, v Archivech.

Připomněl si, že když mu něco říkalo, že by svůj život vůbec neměl měnit, ani o maličký kousíček, nemusela to být Síla.

Ale mohla.

Uvelebil se v sedadle a přidržel se svých instinktů, které mu tvrdily, že celá tahle cesta je špatný nápad, přinejmenším pro něj. Ostatní tři Jediové

vypadali klidně, téměř vyrovnaně. Závíděl jim tu jistotu, jejich neotřesitelné spojení se Sílou.

Až složím zkoušky, přemítal, budu jako oni. Klidný a jistý. S cílem. Bez jakýchkoli konfliktů nebo pochybností.

Orla Jareni opřela ruce o vypolstrované pásy svého bezpečnostního stroje. Tohle bylo tvrdší cestování, než na jaké byla zvyklá – něco, co doufala najít až v pohraničí, a našla to mnohem blíž domovu. Chtěla v tom vidět dobré znamení, ale hledat znamení v naději nebo obavách byla po každé chyba. Skutečná znamení se tvořila sama, a když přišla, nedala se zaměnit.

Žádná se zatím neobjevila, aby dokázala, že se rozhodla správně.

Mám to celé odvolat? uvažovala. Rada mi to nebude mít za zlé. Když jim řeknu, že jsem se mylila, tak –

Tak zradíš svou důvěru v sebe samu. Aspoň začni. Vrať se tam, kde to začalo. Pak poznáš, jestli ses rozhodla správně.

Nebo ne.

Kápě roucha mohla sloužit mnoha účelům: teplo, zakrytí tváře, ztlumení hlasu a podobně. Ve chvíli odletu si ji Cohmac Vitus nasadil jako štít. Ze všech sil se snažil ovládnout své emoce, a proto se obával, že neuhlídá každý zachvěv pocitů ve tváři. Musel utišit vnitřní nepokoj, než převezme svou odpovědnost v pohraničí.

Přihlásit se dobrovolně se předtím zdálo být správný krok. Nejenže to byla důležitá práce, ale také by Cohmaca zavedla zpět na místo, kde – ve své mysli – přestal být studentem a stal se skutečným Jedim. Po eiramsko-e'ronožské krizi byly rytířské zkoušky jen formalitou.

Ale po každé, když na ty události vzpomínal, musel bojovat s emocemi, jaké by žádný Jedi neměl zažívat.

Pokud se tam vrátíš, znovu najdeš klid, říkal si. Konečně budeš moci jednou provždy ty pocity odsunout stranou.

Když si to Cohmac říkal na Coruscantu, věřil tomu.

Ted' si nebyl tak jistý.

Dez Rydan měl své dlouhé nohy natažené před sebou, překřížené v kotnících, a sklopil si sedadlo dost daleko dozadu, protože si myslel, že bude mít po startu příležitost si zdřímnout. Čekal, že tato chvíle bude tíživější, ale místo toho se cítil posílen. Pouhé rozhodnutí mělo někdy stejnou sílu jako sama akce. Cíl objasňoval každý pohyb, každou myšlenku.

Mistryně Jora by nepochybně řekla, že by měl být opatrnější. Že touha po dobrodružství by mohla vést k jiným touhám, které by nebyly slučitelné s jeho rolí Jodie.

Ale odstoupit ze zeitooinské mise tak náhle, jak to udělal – vyvolalo to jisté otázky a další ještě vyvolá.

Udělal jsi, co jsi musel, pomyslel si. Kdybys tam zůstal déle, tvoje zklamání by přerostlo v hněv. Copak už jsi neskončil s pochybováním o sobě?

Myslel si, že ano. V tu chvíli to byla pravda. Ale pouze čas prozradí, jak pevné jeho odhodlání bude.

Leox v kokpitu přikývl, když se mu na displeji zobrazily souřadnice. Pár šňůrek jeho meditačních korálků omotaných okolo páky přistávacích vzpěr se zahoupalo a zatukalo o sebe, zatímco Affie zvedala *Plavidlo* z přistávací plochy stísněného přístavu do rušné dopravy Coruscantu. „Dobrá práce, Geodo,“ řekl. „Už abych byl z týhle bláznivý planety pryč. Je tak zastavěná a rušná, že i když jsi na vzduchu, máš pocit, že jsi pod střechou.“

„Ani na mě neudělala dojem,“ přizvukovala Affie. „Moc jsme si ji sice neprohlédli, ale stejně. Scover o ní mluvila, jako by to bylo nejskvělejší místo v galaxii.“

„Skvělý jen co do rozměrů.“ Leox kývl k povrchu planety, od kterého se vzdalovali. „Podle mě není moc hezká.“

Affie se neubránila pocitu zklamání. Doufala, že se ke Scover Byne vrátí s nějakým náhledem nebo dojmem, který dokáže, že si zasloužila být jednou z prvních v cechu, kdo cestovali do galaktického Jádra. Na Coruscantu muselo být něco význačného a fantastického, jinak by nebyl nejdůležitější ze Světů Jádra, ne? Ať už to bylo cokoli, Affie to uniklo. Snad budou zajímaví ti cestující: jestli ta „jediská“ věc něco znamenala, bude moct Scover vyprávět alespoň o ní.

Jen chci, abys na mě byla hrdá, pomyslela si na adresu majitelky cechu a své pěstounky.

Atmosféra řídla. Nebe temnělo. *Plavidlo* uniklo Coruscantu a vklouzlo do vesmíru.

Leox se chopil páky hyperpohonu. „Nemůžu se dočkat, až se zbavím civilizace,“ prohodil.

S tím s nimi skočil do hyperprostoru, pryč z galaktického Jádra do divočiny.

DVA

Provizorní kajuty na palubě *Plavidla* nebyly luxusní, ale to platilo i o pokojích padawanů v Chrámu. Reath bez stížností obhlédl malé lůžko, tenké mezistěny a holou koupelnu.

Nemohl si stěžovat ani na samotné *Plavidlo*. Budiž, jeho posádka byla... výstřední. Nicméně motory hučely plynule. Vnitřní teplota zůstávala v mezích pohodlných pro lidi nebo lidem podobné druhy. Jediové měli spoustu místa k odpočinku ať už o samotě, nebo spolu s ostatními v jídelně.

Bylo tam nějaké informační středisko? Nějaký způsob, jak získat přístup k historii nebo fikci? Samozřejmě že ne. Bylo by hloupé něco takového čekat na palubě malého transportéru. Ale Reath to stejně zaznamenal jako první známku strádání, kterému bude v pohraničí nepochybně vystaven. Nejspíš bylo nejlepší začít a odbýt si svou špatnou náladu hned, než dorazí k mistryni Joře a bude mít práci. Reath stále choval naději, že si to mistryně rozmyslí, ale kdyby se na Hvězdosvitu neukázal v tom nejlepším stavu, tuto slabou možnost by vyloučil dřív, než by začal.

Proto neměl náladu na společnost. Nicméně jako vždy *měl* náladu na jídlo. Ačkoli rostl rychle – dvanáct centimetrů jen za minulý rok –, někdy

se zdálo, jako by bylo fyzicky nemožné nacpat do sebe tolik jídla, kolik opravdu potřeboval.

K jeho úlevě byla lodní jídelna úplně tichá. Mohl mít oběd *a* soukromí. „Nejlepší z obojího,“ zamumlal si pro sebe, „ááá!“

Na protějším konci jídelny stál Geoda. Přesunul se sem z kokpitu? Přesunuli ho Leox s Affie? Chodil, plazil se, válel sudy, nebo se teleportoval? Reath na kámen zamžoural a snažil se přijít na to, jestli je přátelský, nevrlý nebo vůbec bdí. Zkusil to, a neuspěl.

„Promiň,“ začal Reath, „trochu jsi mě, eh, vylekal.“

Geoda neodpověděl. Reath se cítil hloupě, že nějakou odpověď čekal.

„Ach, ahoj,“ pozdravila ho Affie Hollow, která vešla do jídelny. „Tak jak se ti líbí? Myslím *Plavidlo*.“

„Pro naše potřeby je dokonalé,“ přiznal Reath.

Po slově *dokonalé* se Affieina tvář rozzářila jako nabooská lucerna. „Tuhle loď mám ráda. Je moje nejoblíbenější z celé flotily.“

„Jaké flotily?“

„Byneina cechu,“ upřesnila, otevřela balíček světle růžového prášku a nasypala ho do misky. „Patří Scover Byne a ta mě vychovává, aby mi pomohla ho jednou převzít. Když přijmu jenom o trochu víc odpovědnosti, dá mi vlastní loď – prostě to vím. A já si vyberu *Plavidlo*.“

Reath v duchu snížil své mínění o velikosti a vlivu Byneina cechu. *Plavidlo* bylo jistě provozuschopné, ale pokud bylo špičkou flotily, měl o takové flotile pochybnosti.

Jeho výraz musel jeho myšlenky prozradit až příliš jasně, protože Affie se zasmála. „Ani Scover netuší, proč je tahle loď moje oblíbená. Ale mám pocit, že některé lodě... mají svou energii, víš? Možná i trochu duše. *Plavidlo* má víc duše než kterákoli jiná loď, kterou jsem poznala. A proto chci cestovat po galaxii v něm.“

„Tomu rozumím,“ řekl Reath. Třeba bylo možné si tu loď časem oblíbit. „Má jistou, ehm, osobnost.“

Affie do misky přilila trochu vody a prášek nakynul do lepkavého bochánku. „Tak jo, pověz mi, kdo jsou Jediové, ve dvou nebo méně větách.“

Poprvé za dobu, která mu připadala jako celé dny, se usmál. „Ty dvě věty by mohly být docela dlouhé.“

„Máme jen hyperprostor a čas.“ Posadila se na židli a ukousla si z bochánku pořádné sousto. „Jsi připraven, Geodo?“ zahuhlala s plnými ústy.

Geoda nic neřekl ani nic neudělal.

Reath si povzdechl. Nejlepší bylo začít na úplném začátku. „Víš, co je to Síla?“

Affie mu věnovala opovržlivý pohled. „*Každý* ví, co je to Síla, *no tak*.“

„Dobře, dobře.“ Pozvedl ruce, jako by se vzdával. „Promiň. Jenom se ujišťuju. Tak tedy, Jediové jsou skupina uživatelů Síly, kteří se snaží pochopit tajemství Síly a slouží jako strážci míru a spravedlnosti v galaxii.“

„O uživatelích Síly jsem už slyšela. Ale proč to z vás dělá mnichy?“

„Ještě mám jednu větu. Ehm, přebýváme ve spirituální existenci a zbavujeme se osobních vazeb, abychom se zcela soustředili na vyšší zájmy.“

Affie chvíli zamyšleně žvýkala, načež prohodila: „Takže to znamená žádný sex.“

Měl jí tlumočit celý proslov mistryně Jory o rozdílu mezi celibátem těla a pravou čistotou srdce? Byl to *velmi* dlouhý proslov. Reath se rozhodl ho přeskocit. „V podstatě.“

Přikývla. „Rozhodně mniši.“

„Tak tohle prostě nechápu,“ řekl Leox později, když se mu Affie a Geoda pokoušeli Jedie vysvětlit. „Jak máš prokázat lásku k celé galaxii, když nevíš, jak milovat jednu osobu?“

Affie pokrčila rameny a pro jistotu zkontrolovala přístroje. Vířící modré světlo hyperprostoru zářilo na každém kovovém povrchu kokpitu, takže vypadal nádherně elektricky. Dokonce i Geoda mírně jiskřil. „Nemusíš mít s někým sex, abys ho miloval. Zrovna ty bys to mohl vědět.“

„Taky vím. Ale jiný bytosti si zřejmě cení kopulace jako formy svazku.“ Leox se ušklíbl a zaklel. „To nebylo vhodné. Promiň.“

Affie věděla, že to myslel dobře, ale nesnášela, když se k ní choval jako k dítěti místo jako k sobě rovné. Naštěstí to moc nedělal. „To nic. Myslím, že už jsem o sexu jednou slyšela.“

Leox se zasmál. „Jenom se postarej, aby tvoje máma věděla, že nejsem první, kdo o něm s tebou mluvil.“

Pokaždé ji dopálilo, když někdo o Scover Byne mluvil jako o její mámě. „Víš, bylo by snadné, aby si tě Scover oblíbila trochu víc. Kdybys občas nosil cechovní kombinézu –“

„S tím se smířit nemůžu,“ zavrtěl Lexo hlavou. „Chlap musí mít sebeúctu. A protože postrádám finanční prostředky, abych se od cechu osamostatnil, moje osobnost musí být vyjádřená po krejčovsku. Jinými slovy, korálky mi můžeš sebrat jen z mého studeného mrtvého těla.“

Affie potlačila úsměv. „Víš, Jediové by mohli říct, že kladeš moc velký důraz na světské věci.“

„Svůj vztah s metafyzikou si posoudím sám, Drobečku.“

„Neříkej mi tak!“

Cohmac Vitus byl muž rozumu a logiky. Ačkoli nepopíral, že má emoce, nikdy jim nedovolil, aby ovlivňovaly jeho úsudek – nebo v to aspoň doufal. Jeho přesná a matematická mysl upřednostňovala hmatatelné před nejasným, kvantifikovatelné před tajemným. Vícero Jediů tvrdilo, že to je u mystika neobvyklý stav mysli. Patřil však k tomu, co Cohmac do řádu přinesl: ke stabilitě a racionalitě.

Tak proč mu teď ta mysl nepřipadala tolik jako dar, ale spíše jako obrana?

Protože letíš na místo, kde jsi poprvé poznal škody vzniklé z nepřesnosti. Z emocí. Všechno, co se zrodilo mezi Eiramem a E'ronohem.

Na okamžik se vrátil do těch jeskyní. Orla chvějící se po jeho boku a vyděšeně hledící na obrysy v chladné tmě...

Cohmac zavrtěl hlavou, jako by se mohl fyzicky vzpomínky zbavit. Nejlepší způsob, jak uniknout mysli, bylo procvičit tělo. Na lodi této ve-

likosti byly možnosti omezené, ale rychlá chůze po chodbách by stačila. Krácel *Plavidlem* a doufal, že bude mít soukromí. Jeho naděje se rozplynuly, když téměř okamžitě narazil na Deze zabraného do hovoru s Reathem Silasem. „Teda,“ říkal Reath, „nazval bys nás mnichy?“

„Ne tak docela,“ odpověděl Dez. „Vidím, že jsi nedokázal mistryni Joře vymluvit ten padawanský copánek.“

„Takové štěstí jsem neměl.“ Reath neurčitě ukázal na zadní část hlavy. Za starých časů byl copánek povinný. Alespoň u učedníků z druhů, kterým na hlavě rostly vlasy. V dnešní době je všichni mistři nevyžadovali; Cohmac to rozhodně neměl v úmyslu, jestli někdy přijme padawana. Mistryně Jora zjevně zastávala opačný názor.

Cohmac se jim hodlal vyhnout, ale než ustoupil, Reath se k němu otočil. „Promiňte, mistře Vitusi? Chtěl jsem se zeptat, jak objevujete a zaznamenáváte nové legendy. Myslím jako folklorista. Prostě najdete místní vědmu a požádáte ji o příběh?“

„Někdy.“ Cohmac pohlédl jedním z nemnoha malých okének *Plavidla* na jasnou a děsivou modř hyperprostoru. „Často je to složitější. Vždycky jsou tu příběhy, které o sobě lidé *chtějí* vyprávět... a pak jsou tu ty druhé. Tajné, temné, takové, jejichž význam je mnohem těžší pochopit. Ty se cizincům běžně nenabízejí. Samozřejmě to jsou obecně ty, které jsou pro nás nejdůležitější.“

Byly to ty příběhy, které by mezi Eiramem a E'ronohem vykonaly nejvíc dobrého.

Dez se usmál a ohnul se, aby si přešněroval boty. „Jak je přimějete, aby vám je poskytl?“

„To je různé. Jsou druhy, které respektují cizince, kteří na ně tlačí a požadují fakta. Také existují druhy, které takové cizince požívají. Klíčem je nevyzvídat, dokud nevíš, s jakou kulturou máš co do činění. Zatímco vyčkáváš –“ pokrčil rameny, „– studuješ jejich umění. Malby, tapiserie, literaturu. Symbolismus a alegorie dokážou mnoho odhalit. Potom se zeptáš na výtvarné umění a na legendy přirozeně dojde.“

„Chytré,“ ocenil Reath, „ale také vynalézavé.“

„Díky,“ přikývl Cohmac.

„To pro tebe musí být těžké,“ nadhodil Dez, „dělat něco úplně nového. Chodit mimo mapu.“

„Doslova,“ zavtipkoval Reath.

Cohmac jim mohl říct, že v této části vesmíru už byl. Konkrétně na ztraceném měsíci mezi planetárními dvojčaty, která hostila nový Maják Hvězdosvit.

Ale nebyl důvod o tom mluvit a Cohmac se naučil svá slova omezovat. Bylo příliš snadné říct příliš mnoho.

Leox Gyasi v kokpitu *Plavidla* žvýkal tyčinku koření a přemýšlel nad údaji navikompu.

(Tyčinky koření byly v republikovém prostoru legální. Zatím. Hlavně proto, že se ještě nenašel čas všechno zakázat. Možná se tyčinkám poštěstí získat výjimku a zůstat legální. Ale možná ne. Leox si pro všechny případy udělal zásobu.)

Měl bych vidět známky jiný dopravy, přemítal. Zřetelnější stopy než tohle. Jsou údaje nejasný? Jestli jo, tak proč?

„Geodo, kámo,“ řekl, „vidíš to samý, co já?“

Geodovo hrozné ticho mluvilo za vše. S hyperprostorovou dopravou bylo něco skutečně špatně. Neskutečně špatně. Těch pár dopravních vzorců, jež dokázal rozeznat, se pohybovalo ve směrech, které nedávaly žádný smysl.

„Nelíbí se mi to,“ zamumlal. „Nelíbí se mi to *ani trochu*.“

Loď se stále pohybovala vpřed zatížena pouze obvyklými tlaky, takže mohli klidně pokračovat dál. Problém byl zřejmě místní – něco, kolem čeho právě prolétli.

Orla Jareni doufala, že alespoň část cesty na Maják Hvězdosvit stráví povídáním s posádkou *Plavidla*. Chtěla si brzy koupit vlastní loď, což nikdy

předtím neudělala. Ačkoli pilně studovala specifikace a různé modely, pořád si myslela, že od lidí, kteří celý život létali mezi hvězdami, by mohla získat užitečné tipy.

(Někteří Jediové upadli do myšlenkové pasti, že se od ne-Jediů nemají čemu naučit. Ovšem Orla nikdy nezapomínala, že každá bytost v galaxii zná alespoň jednu věc, o které ona nevěděla.)

Orla usoudila, že nejlepší kandidátkou k hovoru je Affie Hollow. Už jen proto, že Affie měla zjevně větší odhodlání zůstat střízlivá.

Přesto se Orla přistihla, že ten hovor odkládá. Skutečně mluvit o koupi vlastní lodě znamenalo mluvit o jejím rozhodnutí stát se hledačkou cesty. Ačkoli Affie o Jediích věděla jen málo, jistě jí položí tu nejzjevnější otázku: *Proč?*

V tuto chvíli si Orla nebyla jistá odpovědí.

Mohla jednoduše říct instinkt. Byla to pravda, ale Affieinu zvědavost by to jistě neukojilo. Nejspíš by ji to ještě přiživilo.

Nebo by mohla říct: *Řád Jedi a já se už... neshodneme.*

To byla také pravda. A také ji to nejspíš dostane do problémů, jestli se o tom někdy někdo z Rady doslechne.

Nejlepší odpovědí by asi bylo: *Potřebovala jsem Sílu poznat z hlubší, ještě smysluplnější stránky.* To byla také pravda, a navíc to bylo dost dlouhé a nudné na to, aby to odradilo od dalších otázek.

Hledačka cesty, šeptala její mysl, a tak byla tady a odcházela od řádu, aby o samotě zdolávala neznámý galaktický region. V naději, že tam venku najde cíl, který jejím posledním misím chyběl.

„Klamu sama sebe?“ zamumlala, když stála v jídelně a vařila si trochu chandrillského čaje. „Když nedokážu najít odpovědi v Chrámu, proč si myslím, že je najdu tady? Co by řekla moje mistryně, kdyby mě teď viděla?“

Pak se odmlčela a doufala, že to nikdo neslyšel. Nejspíš ne, ale na takhle malé lodi jste si nikdy nemohli být jistí. Rozhodla se, že si po zbytek cesty nechá své přemítání pro sebe.

Orla si dopřála chvilku, aby se zkoncentrovala – ale zjistila, že to nedokáže. Energie na lodi začínaly být zmatené. Jako by zešílely.